

Slůvko redakce

Napsat úvodní sloupek, napsat úvodní sloupek, napsat úvodní sloupek. Už je na čase. A tak teď sedím u počítače, den před uzávěrkou a rvu si vlasy: „proč jsem to nenapsala dřív?“

Myslela jsem si, že to půjde samo, nějak se to napíše, ono se to stihne. Ale ONO SE TO tak nějak nedělá samo. Překvapivě.

Než se dotrámím, chtěla bych vám přiblížit obsah tohoto dílu. Opět zde najdete humorný „příběh“ od Kolektivu autora a Malého Billa, stejně jako minule příspěvky od dálkařů a další fotoreportáž. Jinak vás čekají samá (a neméně zajímavá!) překvapení: poezie, kupa příběhů, postřehy a dokonce i recenze hudby.

Jinak je venku docela hezky (pokud zrovna neprší). A to mi připomíná, jak jsem jednoho nejmenovaného studenta v řadě u bufetu zaslechla při rozhovoru s kámošema: „Já bych ty krátké sukně zakázal!“. Na otázku „proč?“ se ohradil pouze větou: „No, prostě... Prostě...“ Zbytek už jsem bohužel neslyšela. Škoda. Mohlo by to být zajímavé téma k napsání tohoto úvodníku.

Už vím jak začít! Takže:

A je to konečně tady! (Ne, ještě nevybouchla škola... a nemám na mysl ani ty ustavičné testy a přehršel písemek.) Další číslo časopisu vychází! Už jsme skoro nedoufali, většina už si myslela (někteří se škodolibě radovali), že ani nebude, ale povedlo se! Přežili jsme naše první narozeniny s číslem dvanáct a můžeme oslavovat! Takže bych chtěla poděkovat všem, kteří se podíleli na příspěvcích, úpravě, tisku... a samozřejmě všem obětavým kantorům, kteří umožnili vznik tohoto čísla, a hlavně: našemu korektorovi, který musí mít velkou trpělivost: panu profesorovi Bártovi.

S tímto se s Vámi loučím, přeji pěkné počtení a slibuji, že do příště se polepším a začnu dřívě...

Veronika Špornová

© Lord Kostič Kost'

TEČKA

VZTEK

Kde jsi?

ŠÍLENSTVÍ

Kam ses ztratil?

Cítím hořkost okamžiku, všude samá
lhostejnost a nezáměr ...

Vypařil ses bez jediného slova.

Bez vysvětlení.

Bez pohledu do očí.

Vzpomínky jsou vryté hluboko do duše.

Sobče!!!

Bolí to!!!

ODPUŠTĚNÍ

Už se tam nechci vracet.

Stará skořápka lásky pomalu praská.

Za tou láskou stín přetvářky.

Komunikace skrz bezdrátové vlny už to nezachrání.

Vidím tě před sebou...

Smích, olivy s mandlí, TÓNY našich melodií.

***Světlo a tma, tak to jsem já, zhasni a dělej, co se dělat
může...***

Nebyl jsi Bůh, teď už to vím.

ROZKOŠ

ŽAL

Máš svůj vysněný svět.

Vteřinové chvíle absolutního štěstí se mísily
s dlouhými šedými dny smutku.

Říkal's , nic nekončí, nic nezačíná.

Motat hlavy ti šlo.

Špinavá hra.

TOUHA

Černá barva mě souká do sebe.

Nechci tam!!!

Nelze dál žít minulostí. Nejsem krtek zahrabaný v hlíně.

Vzal jsi mi kus života.

Tvé pochybné ego už šanci nedostane.

Přerval jsi provaz, zbyla tenká nitka.

Je čas začít znova.

BOLEST

VÁŠEŇ

*Bez trápení.
Bez kšand.
TEČKA.*

M.Z. Septima A

Poetický parožek

Tma tmoucí
žene se propastí
propastí bez listí
bez větru bez štěstí
Uhání sněhem
nese se k nebesům
nebesům s postelí
k posteli bez oblak
K oblakům nevěrců
k nevěrcům samotným
k samotným svatým
a svatým bez duší
žene se tma
Tma je tu bez hranic
hranice bez víry
víra bez skutků
a skutky bez něhy
Něha se ztratila
ztratila ve tmě
ve vás a ve mně
Petr Myslivec, DS1

Bloudit světem bez cíle
Je velice nemilé
Sem a tam
Tam a sem
Hledat smysl každý den.
Bytí je mým břemenem
Sem a tam
Tam a tam
Cíle najít vyšší snad
Nasytilo by můj hlad
Tam, a tam
Sem i tam
Tamtam zní jak zapomnění
Vábivě zní jeho hlas
Avšak s ranním probuzením
Bloudění se vrátí zas
Sem a tam
Tam a sem...

JÁTY

MÁ ZPUCHŘELÁ DUŠE
ODCHÁZÍ DO KRAJŮ SVĚTEM ZAPOMENUTÝCH

SHOŘELA BEZ ÚSMĚVU
S BOLESTÍ SNAD

VŠAK VYSVOBOZENÍM SE MI STÁVÁ
RÁJ VŠECH MÝCH VAD...

...

MÁ ZPUCHŘELÁ DUŠE
TONOUČÍ V ZÁRMUTKU
DÍTĚ MÝCH DNŮ BYLO POHŘBENO ZAŽIVA
OBLIČEJE SMUTNÝCH LIDÍ
A ÚSMĚVY STARÝCH PANEN
ŠÍŘÍ SE JAKO BACIL
TAK HORKÝ PŘITOM STUDENÝ PRAMEN
BLÍŽÍ SE BLAHO
SMRT KTERÁ PŘINÁŠÍ KVÍTÍ VŠEHO BYTÍ
ÚSMĚV HOŘÍCÍ JAKO STARÁ ČARODĚJNICE
KLID KOLEMJDOUCÍCH VYVRHUJÍCÍ SE NA POVRCH

KAPKA KRVE KTERÁ PADÁ

SE ODRÁŽEJÍC OD ZEMĚ SUNE K MÝM ÚSTŮM
VYPITÍM MĚ KRVE ZBAVÍM SE TRÁPENÍ SVĚHO...
DOLLY BELL (Polly)

Poetický parožek

Long Play

Klopýtají v drážkách gramodesky
psanci na vinylovém poli
konstantní rychlostí
(Proč ksakru třiatřicet!)
k pauzám mezi songy

Znovu a znovu
side by side
z nánosu prachu
zvedají noty

Così chladného je jim v patách

DJ Láska

(vzpomínka na Johna Lennona)

Přehazován ze strany „A“
na stranu „B“ a zpět
nakopnut diamantovým hrotem jehly
proti směru hodinových ručiček
zmítán v peřejích tónů
unášen vírem rytmu
soutěskami vášní...

Cítím tvrdost bubeníkových rukou

Radek Bílý - multimedialní poezie

Ne však pouze ty...

Rozhodli jsme se
(v podivném slzavém deliriu,
když vysychala srdce a sklenky)
odpravit naše včerejšky i zítřky,
zdecimovat rozvrhy a řády
(převážně jízdní, ne však pouze ty),
ručičky času,
záznamy tesknoty
a kalendáře – kalendáře především.

Tak jsme se prožili
k jakémusi pátku
do únavného světla matných žárovek.
Zahlédli jsme své tváře -
- hnízdily v nich krupěje
(převážně chladné, ne však pouze ty)
a kdosi tam řekl,
že v těch věčných dnešcích,
v těch mělkých strouhách s kluzkými
břehy
vlasy prý divočeji šediví.

*Sedělas tam,
na samé hraně zapovězeného zítřka,
a striktně se varovala
o něm promluvit*

Prozaické pakolečko

O šťastných a nešťastných

Lidé jsou jako stroje. Neustále pracují, aniž by se zamysleli nad tím, jestli je právě práce tím, čím by chtěli bezvýhradně strávit zbytek života. Ráno se probudí, obléknou, celý den vyřizují telefony, sedí u počítače, v kanceláři... a domů se večer vracejí vyčerpaní. A tak jim ani nezbyvá čas zeptat se sami sebe: Jsem opravdu šťastný? Kdy se cítím skutečně spokojený? Co od života vlastně chci?

Většina lidí se nad sebou pozastaví až ve chvíli, kdy jim vše přeroste přes hlavu, zhroutí se, nebo prožijí osobní krizi. Teprve potom si uvědomí, že nejsou ve skutečnosti šťastní, že práce není celý jejich život a náhle objevují věci, které by měly tu moc štěstí přivolat. Bohužel, je málo těch, kteří pak tyto věci skutečně dokáží do svého každodenního života zařadit. A tak se začínají znovu trápit a stresovat...

Všichni bychom si měli uvědomit, co je pro nás nejdůležitější, co nás činí šťastnými, a nechat to vstoupit do svých takzvaně „všedních“ dnů.

Jako šťastní lidé budete za své štěstí doopravdy vděční.

Lenka Komínková, IV. A

Orientační smysl mravenců

Když vidíme mravence, vybaví se nám vysoké a objemné kupy jehličí, na kterých se pořád „něco“ hýbe. Ano, správně jste pochopili, že je řeč o – mraveništích. Mraveniště čítají na milióny mravenců a mravenčíc, ale co nás bude zajímat nepoměrně více, je, že v mraveništi bývá nespočetné množství chodeb... U mravenců, jak jistě víte, je běžné, že z mraveniště vylézají ven a venku si obstarávají potravu. To je jejich naučený stereotyp, ale nemohou se přece naučit pohybovat v mraveništi o miliónech chodeb a mravenců. Například, když jeden obyčejný jedinec vyrazí ráno do práce (na lov) a večer se vrací, už po cestě ho zajisté děsí představa proplétání se tou změť chodeb, která je navíc velmi nestálá, neboť stěny jsou přeci jen z jehličí, a když se parta mravenců vrací s hostince v mírně podnapilém stavu, může se stát že narazí do stěny, a vytvoří novou chodbu!

Alé zpět k našemu mravenci, který již stojí před branami domova. Nyní hlásí svůj příchod domáčí, která sedí ve vstupní hale, z níž se rozbíhá asi 300 000 chodeb, přičemž každá z nich se ještě dělí na několik dalších. Tak mravenec vlezde do šestnácté chodby vlevo, v domnění, že bude brzy doma u dětí a manželky. To se však šeredně zmýlil, protože jde naneštěstí chodbou, ve které je, dejme tomu, jistý mravenec X, od kterého si půjčil 15 000 korun a od té doby se mu, nutno dodat, celý rok vyhýbá.

Problémy cesty domů začínají. S trochou štěstí a vyprázdňenou peněženkou se náš mravenec vyvléče ze setkání s Xem - bez úhony (fyzické). V tuto chvíli ví, že zvolená chodba nebyla správná, a tak se vrátí zpátky do vstupní místnosti, kde se celý ponížený zeptá domáčí, kudy se asi dostane k bytu č.15 698 a domáčí mu řekne, že je to v druhé nejstarší části mraveniště, a že se tam dostane jen přes území nepřátelského gangu. Zajisté si umíte domyslet, jaké nepříjemnosti ho na cestě domů ještě čekají.

Nakonec si položíme otázku: Je opravdu vypalování mravenišť nezákonné? Samozřejmě, existují argumenty pro i proti. V mraveništích a cestách mraveništěm se mravencům dostane nezměrné újmy na zdraví jak fyzickém, tak psychickém. Víme, že mraveniště je pro ně přirozeným prostředím, ale to by se dalo vyřešit umělými mravenčími rezervacemi z novějších, odolnějších materiálů.

Přesunem z přirozeného ekosystému však může dojít k vyhubení celé populace mravenců, navíc od zapáleného mraveniště může „chytout“ celý les!

No... a dalším důvodem, proč mraveniště nevypalovat, je, že stejně nikdy nedostaneme ven všechny mravence...

Prozaické pakolečko

DLAŽEBNÍ KOSTKA

Kolem široké čtyřproudové silnice jsou na obou stranách chodníky – obvykle. v těchto měsících je tomu jinak. Probíhá totiž výměna neestetických betonových chodníků za kočičí hlavy. „OPRAVA CHODNÍKU – CHODCI, PŘEJDĚTE NA DRUHOU STRANU,“ hlásá velká bílá tabule. Ale mě se to netýká, můj dům je zrovna na té straně, která měla to štěstí být opravována jako první. místo tvrdého betonu je tu teď jemný písek, který se těší na to, až do sebe pojme dlažební kostky. Rychle po něm po špičkách přecupitám, to abych si neušpinila dlouhou sukni. A je tu vzpomínka – chodily jsme na pískovišti spolu a já jen a jen pro tebe vyráběla bábovičky z mokrého písku ve tvaru rybičky a medvěda. Nakonec jsem je poprášila suchým pískem, vlastně to byl cukr, a byla jsem mírně řečeno zklamaná, když jsi je odmítla ochutnat.

„Ahoj, jaký jsi měla dneska den?“ – zažitá otázka. Nedovedu ti, mami, na ni odpovědět. Mám ti povyprávět o všech myšlenkách, které mi dnes bleskly hlavou, nebo o zážitcích, které jsem dnes prožila? Mám ti popsat ty lidi, mezi kterými chci mít přátele a oni na mě hledí jak do okenní tabule? Nechci ti o tom povídat, já sama to nechci prožívat znova. Anebo chceš vědět, co se stalo včera Pétovi na tréninku? Ani ho neznáš a je ti po něm asi tolik jako po těch dlažebních kostkách, které jsou na hromadě u našeho vchodu a čekají, až budou poskládány na ulici – jedna vedle druhé jako na šachovnici.

Té hromady si snad kromě dělníků všiml úplně každý. Chodí kolem ní lidé, kteří jakmile ji vidí, vedou veselé rozmluvy antiglobalizmu. Ale jsou tady i takoví, kteří se náhle zastaví a zasněně na hromadu hledí. Pak s pocitem zadostiučinění z toho, co právě v myšlenkách provedli, pokračují dál do svých zaměstnání. Děti protrhaly víc kapes, tím jaké množství těch kostek chtěly odnést domů, než kolik jim jejich matky mohou zašít svými zásobami ústřížků látek.

A to je nefér, mami. Ti lidé se objevují a mizí, ale naše kostky nám nenechají na pokoji. Posmívají se jim, pohrdají jimi, odnášejí je. Co z toho mají? A my s tím nechceme nic udělat? Ty nechceš? Já nechci? Braňme ty kostky ještě na chvíli a nenechme si je prosím vzít úplně všechny. Mami, ty se podívej na mne a já se podívám na tebe. Pohlaď mě po vlasech a řekni, že jsem jenom tvoje a že tě mrzí, že nemáš čas. A já se usměju na tebe a řeknu: „To přece nevádí.“ A ty se taky usměješ a řekneš si v duchu: „Díky bohu, že jí to, že nemám čas, ještě vadí.“

Natalie Raclavská, 16 let

Text vybraný v celostátní soutěži studentských prací pro sborník „Pábitelé kolem nás“

Prozaické pakolečko

chudoby. Otakarovy aktivity se nesoustředily jen na ubytovávání chudiny, ale významně se rozšířily také do ostatních částí lidského života. Jeho finanční příjmy se staly vstupenkou do nejvyšších společenských vrstev a odkrývaly mu nové, dříve nepředstavitelné možnosti. Nikdo se neptal, odkud se vzal. Byl tady, cílevědomý, odhodlaný, bezohledný, sebevědomý a nezáleželo na tom, že za jeho úspěchem stojí lichva. Svým potomkům vytvořil odrazové prkno, ze kterého je třeba umět se vysoko odrazit.

Z projektu Sokrates, Ondřej Stolařík

Tanečnice

Něco mu šeptalo do ucha neblbni, jsou to jen přeludy, jsou to jen přeludy. Ne nejsou. Zvednul hlavu. Opravdu nejsou. Chtělo se mu brečet. Vždyť ji viděl tančit. Vždyť ji vidí, jak se k němu sklání. Právě ho políbila. Cítil ještě to hřejivé teplo na místě, kde se ho dotkly její rty. Cítí její vůni. Slabě se k němu nese přes místnost, až za stůl, za kterým sedí. Bílé stěny studeně ozařují místnost, nebo je to stará žárovka strnule visící u stropu? Ani se nehne. Čerstvý vzduch se sem nedostal už několik dnů. Sklonil se nad papírem a snažil se tužkou zachytit tu hru světél a uprostřed všeho svou tanečnici. Lehké kroky. Drobné cupitání. Obrátka. Jak to, že nezní hudba? Hudba. Bez hudby se nedá tančit. Zatleskal. Dveře se otevřely.

„Přejete si?“ odpověděl sluha v bílém.

„Kapelu, prosím. Nevidíte, že dáma čeká na hudbu?“

Muž se rozhlédl po místnosti. „Aha, máte pravdu, hned tu bude.“ Tiché klapnutí dveří doprovodilo jeho odpověď.

Tak, to bychom měli, spokojeně si zamnul rukama. Pokračuj v práci. Máš toho ještě tolik před sebou. Zběsile črtal na papír jednu kresbu za druhou. Celý stůl pokrývaly papíry. Byly na nich nehotové nákresy nohou, drobných rukou, paží, obličejů. Některé přeškrtnané zuřivě, bez rozmyslu, jak autor vyjadřoval svou nespokojenost se svým výtvořem. Kdyby alespoň chvíli zůstala stát! Ale jak zachytit pohyb? Jak zachytit její úsměv, její smích, který jako záchvěvy té nejkrásnější hudby doléhal k jeho uším? A jak obrazu vdechnout duši? Dá se vyjádřit tužkou ta něha, s jakou se na něj dívá. To jemné jiskření v očích. Ten příslib věcí příštích. Byl ztracen. Věděl, že už jí nechce nikdy opustit. Věděl.

Ze zamyšlení ho vytrhlo lehké vrznutí. Pomalu vzhlédl. Dveře byly dokořán. Vprostřed stál muž v bílém.

„Tak jsme tady. Pomůžeme vám.“

„Ale já nechci pomoc. Já chci hudbu.“ Vyskočil od stolu. Židle, na které seděl, se vyvrátila a narazila do stěny. Koutkem oka spatřil, že se k němu blíží další muži v bílém. Sevřeli ho mezi sebe.

„Zase jste si zapomněl vzít prášky,“ zaznělo ode dveří, „to je při schizofrenii nebezpečné!“

Co vy víte, chtělo se mu zařvat. Co je to schizofrenie?! Já miluji schizofrenii, když mi dala ji! S velkým úsilím obrátil hlavu. Pořád tam ještě byla. Už netančila. Tiše stála. Ruce svěšené. Pak, jakoby na povel, se oba usmáli. Ba co víc, bláznivě se rozesmáli. Vždyť se neloučí! Nevidí se přeci naposledy! Ať bude kdekoliv, ona za ním přijde! Zvrátil hlavu a naplno nechal vytrysknout svůj smích.

Petr Myslivec, DS1

Prozaické pakolečko

Poválečná situace v Československu

Je to nedávno, co se podařilo českému králi uhájit naše hranice před nájezdy sveřepých tatarských bojovníků, v čele s *majordomem Lúdivitem Štúrem, což byl nejúspěšnější majordomus v historii východního Portugalska*. Těsně před rozhodující bitvou v táboře hrdinných česků panovaly obavy, strach a žízeň, a tudíž se dokonce někteří jedinci pokusili o dezerci. Jmenovitě jsou to Miroslav, Vencel Karel a Bradáč Jaromír. *Avšak majordomus Štúr nelenil a milé dezertéry od aktu dezerce odradil slovy: „Základem režimu je komunistický monopol moci, a proto i vy půjdete s úsměvem na rtech vstříc milosrdné smrti.“* A taky že šli. *Čímžto jsme se dostali do doby pozdně posthusitské, vyznačující se nahými Řeky, Němci s tenisovými lokty a kočovnými Romy, po zuby ozbrojenými kosami a cepy, hlásajíc při svých krvavých nájezdech na poklidné osady slovo boží. Záludní to Romové, kteří své drancování hájili slovy, že oni to tak nechtěli, že jim to nařídil svatý Lukáš.*

A právě v té době se opět objevuje milý majordomus Štúr a zpochybněním Romskeexistence, s čímž bylo spojeno i dokončení nájezdů, se dostal do čela Burikomy Fassu. A jak pravil jeden začínající básník: pes-les. Někdy i obora, avšak tato možnost bývá zatracována, zvláště z důvodu úmorné délky onoho slova. Zkrátka, začínající básníci mívají těžký život. Zvláště ve válce... v lásce a ve válce... ouha. A teď něco úplně jiného. Kdopak z vás ví, jaký je rozdíl mezi klokanem a jahodou? Jahody žijí v Asýrii? Samozřejmě. Asýrie v překladu znamená: Země, na kterou sestoupil prorok a zanechal zde jahody. A ha! A klokan znamená: to, co seskupivší prorok nikdy v Asýrii nezanechal. A to je konečně odpověď na otázku, jak to u nás vypadalo po válce. A teď už jen citát na závěr: Hip Hurá Děkuji!

Kolektiv autora, Malej Bill

COOL

Cool, cool za všech okolností, otázky jsou rozhodně zbytečné, protože na ně nebude odpovězeno, nepřemýšlí nad odpověďmi, netrápí se přemýšlením, protože je cool.

Přichází pravidelně, můžeme zodpovědně říci, že pravidelně, poněvadž jsou to pouze výjimky, kdy nedorazí. V takových případech skutečně stůně, skutečně se cítí pod psa, jinak by přišel, vánicí, hukotem, sněhotou, mráкотou, deštivou slotou. Přišel by.

Sedává si zády k prostoru, jakási nutnost soukromí smíšená s ostychem vítězí nad zvědavostí, sedává bokem k záchodovým dveřím, k šicímu stroji, k regálu se zákusky, s medovými dorty, k oranžovým svíčkám lemujícím pult, Marry Xmas, bože!

Sedává-li k prostoru čelem, značí to, že už pil.

Cool, cool vzpomínky na léta, na dny, na něco víc vyfabulovaného než prožitého, na něco girlandově, třpytivě, flitrově hnusně oscarového, komerčně působivě rozsvíceného, výloha, kurva ve výloze.

Dřisty, různý hlas podle kdovíčeho, někdy hluboký, pivem podlitý, usazený, uleželý, vyčvachtaný a zatmělý. Jindy vysoký, vystříknutá tma, guláš na gramofonu, zrychlené převíjení. Cool.

V jistých dobách těžkého žití bylo lze prchnout do spánku. V jistých dobách malin nezralých, nekoordinovaně rostlých, postrádajících kontrolu, nepostrádajících nic.

„Zhasnout lampičku je možné z mnoha důvodů,“ uznal nad závějí, temná sluj, zmenšující se vůle.

„Lze šetřit energii, lze šetřit žárovku,“ střefoval se podrážkami do starých šlěpějí.

„Lze šetřit oči a vůli potřebnou k tomu, abychom rozeznali správnou chvíli ke zhasnutí.“

„Lze zhasnout lampičku bez uvádění jakýchkoli důvodů, k tomu je však třeba velmi pomalu, těstovinově, opozdile dojit.“

Cool už před prvním schodem do vitríny, Cool, kůl v plotě...

FRANK POETA

Postřehovátko

Fotoreportáž – Dlouhé stráně

Šestého května 2004 proběhla exkurze přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé Stráně. Nebyla to však obyčejná exkurze – byli jsme sice teoreticky seznámeni s funkcemi vodní elektrárny, ale především jsme „na živo“ viděli horní nádrž, nedalekou větrnou elektrárnu a skvěle (ne všichni sdíleli tento názor...) se prošli. Dozor nad zúčastněnými (převážně kvartou A, kvintou A, a několika zájemci z kvinty B.) drželi pan Mgr. Szurman a Mgr. Kučerová. Přesnější obrázek o akci si můžete udělat z následujících obrázků.

Jak elektrárna pracuje nám ukázala paní průvodkyně na modelu a videu v informačním centru.

Pan profesor neustále všechno (k nelibosti ostatních) dokumentoval. Tak jsem se mu „pomstila“ touto fotkou ☺

Jedna ze tří vrtulí větrné elektrárny

Pohled dovnitř elektrárny

Nádherný výhled na horní nádrž

Postřehovátko

Divoký rej na dalekém východě

Zkušenostmi ošlehaní členové pěveckého sboru nemířili do slovenského města Giraltovce zdaleka poprvé. Věděli už z minulých let, jakou atmosféru mohou očekávat od žactva tamějšího gymnázia, cítili se jako hvězdy pěveckého nebe, a když teď za pošmourného rána

poklimbávali na pohodlných sedadlech autobusu, nechávali se unášet sladce lepkavými představami o burácivém aplausu. A co víc, byli si vědomi dvou obrovitánských „es“ v rukávu, překvapení, o kterých neměl v Giraltovcích nikdo ani šajnu.

Prvním trumfem byla anglicky nastudovaná divadelní hra „Jack Rozparovač“, jejíž interpreti teď pod taktovkou profesorky Markětky Dehnerové okupovali autobus spolu se svými zpěvavými kolegy. Herečky hýřily sebevědomím, neboť kromě nesporných znalostí angličtiny

hodlaly předvádět zejména své fyzické vnady, navíc ve vkusných, křiklavě barevných kostýmech anglických kurtizán (pozn. – když se jedna z našich překrásných prostitutek následujícího dne prošla chodbami slovenského ústavu v podvazkovém pásu a korzetu a byla dotázána vytrěštěným členem tamějšího sboru na svůj sexy „ohoz“, odpověděla s líbezným úsměvem, že naše ostravské studentky takto navštěvují školu zcela běžně. Obávám se tedy, nezastávají-li dnes naši konzervativnější slovenští kolegové mylný názor, že na Gymnázium Olgy Havlové fasují žacky uniformy „a la šlapka“...).

Druhou „pecku“ obstarala školní kapela SYSTÉM ZNÁŠ NEZNÁŠ. Kluci, ostřílení už ze školní akademie, nacpali zavazadlový prostor autobusu mixážním pultem, soupravou bicích a hromadou aparatury. Kytary nedali pochopitelně z ruky, takže se po první hodině jízdy začaly dopravním prostředkem linout divoké akordy, doprovázené zpěvem. Texty typu „zamkneme se do sex-shopů, zamkneme se na latríny... vyzvracíme všechny splíny“ neponechaly jedině oko suché. Otázkou je, nejednalo-li se u některých slabších povah spíš o projev počínajícího záchvatu (opět pozn. – kapela byla, nebojím se říci, zlatým hřebem vystoupení. Slovenští studenti brzy zahodili veškeré zábrany a jejich mexické vlny prakticky roztrátily tělocvičnu, ve které koncert probíhal. Kluci se neubránili ani přídalkům a bylo na nich vidět, že si vystoupení doopravdy užívají.). Teď mě napadlo, v minulém čísle Bojleru jaksi omylem (nebo spíš mou tradiční nepozorností) vypadla jména našich slavných muzikantů a za Honzou Pustelníkem se objevila jen dlouhá řada teček... takže se zpožděním napravuji svou chybu: Filip Klepek (baskytara), Tomáš Uvira (elektrická kytara), Honza Pustelník (kytara), Filip Lombart (bicí), Lukáš Výtisk (klávesy) a samozřejmě Michal Starosta (zpěv).

Ráno se ne a ne proměnit v opravdový den, déšť švihal do oken zmáčeného autobusu a vyslanci našeho gymnázia se chystali na velkolepý kulturní vpád k východním sousedům...

Lukáš Bárta

GIRALTOVCE

2004

Naše krásné „lehké holky“ z „Jacka Rozparovače“

zleva: Filip Klepek (baskytara) a Filip Lombart (bicí)

Tomáš Uvira (elektrická kytara)

Postřehovátko

Hudební recenze – Metallica a její pouť...

Předem bych chtěl ospravedlnit, proč to všechno vlastně píšu. Rád poslouchám kvalitní muziku, specializuji se na rock, ale když je krize, jsem schopný do sebe naladovat i nějaký ten *housík* nebo techno. A nyní bych vás chtěl seznámit s kousky z hudebního nebe, které mám rád. Budu se snažit být objektivní a nebudu vám vnucovat žádné ze svých myšlenek (aspoň myslím).

Tak se do toho pustíme. První kapela v tomto seriálu (pokud bude zájem o pokračování) je Metallica. Tuto skupinu jsem vybral záměrně. Snad každý zná alespoň název a nejhranější songy, ale málokomu něco říkají ty mediálně méně známé kousky.

První album vydali v roce 1983. Neslo název „Kill' em all“. Toto album není moc známé, možná proto, že muzika, kterou se Metallica představila světu, není moc baladická a texty se taky zrovna s milostnou lyrikou neztotožňují. Uznávám, že já sám si poslechnu tuto desku celou, jen když mám opravdu náladu, jinak si z ní vybírám jen určité písně. Styl hudby bych přirovnal trochu k punk rocku – rychlé riffy, trochu ukřičený hlas a hodně zvonivé pozadí poskytnuté skvělým bubeníkem a jeho svatyní, ne malou, s obrovským množstvím činelů.

V pořadí druhé album vydala Metallica v roce 1984 a jmenuje se „Ride the lightning“. Na tomto albu se styl hudby výrazně liší od předchozí desky – baladičtější hudba, texty už nejsou tolik divoké a pár písní se dokonce mediálně proslavilo. Hudba se vyznačuje dlouhými intry, krásnými sóly a kytarovými tématy, které pohladí na duši. Jen lyrika je trochu ponuřejší - ale co se dá dělat, takový je hold rock.

„Master of puppets“, vydaný v roce 1986, se vyznačuje krásnými sóly a tvrdší muzikou, spíše hard rockovou než punk rockovou (jak ji známe z počátků kapely). Na všech třech albech se objevují skladby beze zpěvu (*Anesthesia*, *The Call of Ktulu*, *Orion*). Jsou krásné, poměrně dlouhé, hodně emotivní, paráda... Daly by se nazvat symfonickými básněmi – *Call of Ktulu* a *Orion* jsou složeny podle knižních předloh. *Anesthesia* je jedno šílené sólo na baskytaru Clifa Burtona – původního basáka, který zemřel při autonehodě.

Na albu „Garage days re-revisited“, kde se poprvé objevuje basista James Newstead (který mimochodem před nedávnou dobou Metallicu opustil), se Metallica vrací ke svým začátkům, kdy kluci ještě hráli v garáži skladby interpretů, které obdivovali, a tímto albem jim tak vlastně vzdali hold.

Další v řadě je „And Justice for all“ z roku 1988. Kdo je natolik zdatný v angličtině, aby si alespoň zběžně přeložil pár textů, dá mi jistě za pravdu v tom, že při poslechu bude běhat mráz po zádech nejméně jednomu z nás. Hudba je sice trochu tvrdá a možná někoho odradí celkem dlouhé stopy, ale opravdu to stojí za to.

„Black album“ od Metallicy bude asi přijatelnější pro méně rockově založené. Na této desce se nachází známé kousky snad pro všechny: *Nothing else matters* a *The Unforgiven*. Ostatní písně jsou ovšem taky „suprovní“. Rytmus je pomalejší, bicí vyvážené a hudba není h příliš „přetvrděná“. Hodně uchvátí...Věřte mi.

„Load a Reload“ byly natočené k 15 (16) výročí založení skupiny. Opět naleznete hodně tvrdou muziku, která je ovšem vyvažována baladami jako *Mama said* nebo *Low man's lyric*. Pokud budete chtít na nějaké párty pěkně zatřást hlavou, ale budete se bát, že na Sepulturu byste dostali jen pár skalních příznivců, pusťte jim tato albíčka a věřte, že se jen stěží udrží na židli...

Přišel rok 1998 a s ním další „garážové“ album. Tentokrát nese označení „Garage inc“. Odpusťte mi tu drzost, ale dovolím si prohlásit, že na tomto albu se projevuje velký talent kluků z kapely. Nejde jen o jednotlivce, ale o celek. Při poslechu naleznete interpretaci Nicka Cavea, Black Sabbath, Diamond Head, Motorhead a mnohých dalších. Metallica se projevila jako kapela, která opravdu UMÍ, protože dokázali úspěšně přehrát hitovky jiných kapel tak, aby byly 100% k poznání pro každého - ale nechybí ani ta důležitá špetka duše vlastní tvorby. Vznikla tak deska, která se dá označit jako „encyklopedie rocku“. Je opravdu dokonalá. Je zde jak punk, tak tvrdý hardrock, samozřejmě taky balady a snad všechno, na co budete mít chuť. Doporučuji všem.

V roce 1999, na koncertě se symfonickým orchestrem (San Francisco) pod vedením Michaela Kamena vzniklo album „S&M“. Objevují se zde i dvě úplně nové pecky. Stojí za to si je poslechnout.

Postřehovátko

V červnu roku 2003 se v hudebních stáncích objevuje nové album „St. Anger“. Metallica po pětileté odmlce vydala svůj Svatý hněv, ovšem již v novém složení. Jason Newsted po pár neshodách s leaderem a manažerem kapely odchází. Muzika se mění. Nové album je odlišné ode všech před ním. Hudba se chvílemi uchyluje k NuMetalu. Rytmy jsou nepřehledné a podle mého názoru už to není ta „nádherná hudba“, na kterou jsme si zvykli od '83 roku. Toto album je podle mě opravdový propadák.

Děkuji za přízeň všem, kdo se mnou vydrželi až do konce.

Jan „Pustá“ Pustelník, VII.A

A přece se točí!

Tak vám nevím. Zrovna skončily volby do Evropského Parlamentu a já jsem docela rád, že mi skrze můj nízký věk nebylo umožněno volit. Ano, naše vláda tímto omezením předchází jistým komickým situacím, pro příklad si nemusíme chodit daleko. Tak třeba v severní Americe, tam se to komickými situacemi při volbách jen hemží, ba přímo tetelí. Při volbách v období od r. 1856-59 (volební účast byla nicotná, Američané vehementně sháněli přistěhovalce) předneslo seskupení několika indiánských kmenů vládě zvláštní žádost, v níž žádalo o přidělení několika jezer. Přijati byli s rozpaky, jelikož ona žádost nebyla vystavena na hlavičkovém papíře, nýbrž na něčem, co vzdálené připomínalo zmizelého misionáře Erica O'Conella. Komické na tom bylo to, že ony vesnice byly následně zrušeny bandou opilých kovbojů. A u nás je to obdobné – tedy až na ty opilé kovboje, místo nich ale zase máme Mládka a jeho tlupu, což v podstatě vyjde nastejno. Což mi připomíná, že jsem vlastně chtěl rozebírat volby. Ale to je teď jedno, myslím si, že zajímavější, než volby jsou i archivní televizní noviny vysílané dennodenně na dvojce v devatenáctou hodinu. Naposledy jsem se v nich dozvěděl, že když chci něco vidět v televizi, tak se mám podívat do programu, vybrat si určitý pořad a následně chvíli před proklamovanou vysílací dobou zapnout svůj televizní přijímač. Myslím si, že takové rady jsou rozhodně zajímavější, než zviřátko na závěr, což mi připomíná, že mi ještě nikdo nevyšvětlil pojem SNEHÁŇKY, dokonce i na Nově jej přestali používat...oni mě totiž nemají rádi.

Mimochodem, na té dvojce mluvil jakýsi soudruh o lateralitě svých rozhodnutí...chytrá kniha mi osvětlila, že lateralita znamená zvýhodněné využívání jednoho z párových orgánů...tak teda nevím.

Kolektiv autora

Reglace na závěr

